

sige, at skønt jeg anser de Forslag, vi stemme for, for at indeholde et Fremskridt, saa vilde jeg dog anse det for meget tvivlsomt, om man skulde betragte det som et Fremskridt, dersom Loben blev vedtagen i den Skikkelse, som Regeringen har foreslaaet, og som fra Højres Side indstilles til Vedtagelse. Jeg vilde meget betænke mig paa, om man burde gaa ind paa det. Naar Udvalgets to Hovedafdelinger have været saa langt fra at opnå Overensstemmelse indbyrdes, kan man forudsæ, at der, naar Sagen kommer til Landstinget, vil være en meget stærk Støtte for den Side, som repræsenteres af Højre, og det er altsaa forekommer det mig, ingen Udset til, at der kan opnåes andet end en daarlig Middelvej mellem Regeringens og Udvalgsflertallets Forslag, men det betragter jeg som et daarligt Udfald af denne Sag.

Hvad angaar det Spørgsmaal, som under denne Forhandling er mest brændende, nemlig om § 64, da foreligger der tre Forslag, af hvilke Regeringens er af den Bestaaenhed, at det kan karakteriseres paa den Maade, at hvis det vedtages, ville de, som mindst trænge, og som selv ere i Stand til at yde et Bidrag paa en eller anden Maade til Alderdomsforsørgelsen, rykke op i en højere Klasse, men Kommunen vilde komme til at bidrage lige meget i Almindelighed til den ene og den anden Klasse. Altsaa, det vil slet ikke rette sig efter, om Kommunerne bidrage mere eller mindre til de paagældende fattiges Underhold, men den ene af Klasserne vil blive en privilegeret Klasse, der ikke skulde høre under Fattigvæsenet, men den anden skulde regnes for at høre under Fattigvæsenet og lide alt det Afbræk i sin Selvstændighed, som følger deraf. Det er Regeringens Forslag. Dette Forslag antager jeg, at der ikke fra nogen Side, undtagen fra Højre i strengeste Forstand, kan være Tale om at gaa ind paa. Naar jeg nu ser paa de to andre Forslag, skal jeg ikke opholde mig ved den Overensstemmelse, der er mellem dem med Hensyn til, hvem der skal kunne afgøre, om de bør have Væresoprejsning i dette Forhold. Jeg tror, at dette Spørgsmaal ikke er nogen Strid værd, og at man derfor vistnok i saa Henseende bør holde sig til den almindelige Regel, at den, der har faaet Væresoprejsning af Staten, han har den, og andre

have den ikke. Men dette Spørgsmaal har dog ikke nogen saa stor Betydning; thi det er ikke ret mange Personer, hvorom det vil dreje sig; men meget større Betydning har en anden Forskel, der er deri. Følge Flertallets Forslag ville jo alle, som først efter det 60de Aar blive trængende til Understøttelse, kunne faa Understøttelse, uden at det regnes for Fattighjælp, men efter Mindretallets Forslag skal den Understøttelse, som en her i Landet forsørgelsesberettiget Person efter sit 60de Aar erholder af det offentlige, ikke betragtes som Fattighjælp. Forskellen her imellem bliver væsentlig den, at efter Flertallets Forslag kan ingen Person, som nu er 60 Aar, opnå Understøttelse, som ikke regnes for Fattighjælp. Derimod kan efter Mindretallets Forslag Personer, selv om de ere 60 Aar nu og allerede nu oppebære Fattighjælp, for Fremtiden komme ind under Begjæftigheden. Det forekommer mig, at være Hovedforskellen der imellem. Jeg tror, at i saa Henseende Mindretallet har Ret, at det er urigtigt, naar man indfører dette, da ikke at udstrække det til de paagældende Personer. Denne Bestemmelse, som Flertallet har, at vedkommende i 5 paa hinanden følgende Aar ikke maa have nydt Fattigunderstøttelse, faar jo dog ikke stor praktisk Betydning for dem, der ere under 55 Aar, thi dem, der ere mellem 55 og 60 Aar, vil jo enhver Kommune i Fremtiden sørge for at holde fri for Fattigunderstøttelse derved, at de hjælpes under en anden Form: det er en given Sag. De, der ere 56 Aar, ville efter Flertallets Forslag naa at komme med, naar de ere 61 Aar, og de, der ere 59 Aar, kunne naa at komme med, naar de ere 64 Aar, men de, der ere 60 Aar, kunne aldrig naa at komme med efter Flertallets Forslag. Det er egentlig deri, at det uheldige ligger, og det er af den Grund, jeg vilde ønske, at Mindretallets Forslag kunde blive vedtaget, dog med den Forandring, at det ikke bliver Kommunalbestyrelsen, men Staten, der i dette som i alle andre Tilfælde afgør, om Væresoprejsning efter de almindelige Regler bør gives. Men hvilket af disse to Forslag der nu end maatte blive vedtaget, vil den Begjæftigelse, som derved er ydet de paagældende Personer, lide af en væsentlig Brøst. Det